

Обґрунтування єдиного організаційно-правового механізму забезпечення безпеки судової влади

Мацюк О. В.¹

Опубліковано	Секція	УДК
30.11.2023	Право	342.56

DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.11367418>

Ліцензовано за умовами Creative Commons BY 4.0 International license

Анотація. Наголошено, що для повноцінного розвитку системи забезпечення безпеки судової влади набуло актуальності питання розробки єдиного організаційно-правового механізму. Встановлено що організаційно-правовий механізм синтезує кращі сторони управлінського механізму і механізму правового регулювання, що дозволяє вирішити складні, різнопланові та інтердисциплінарні проблеми судоустрою і судової влади. Узагальнено та деталізовано переваги систематизації знань у вигляді ОПМ, до яких належать високий рівень абстракції завдань, процедур і виконавців; простота і наочність шляху досягнення заданих очікуваних результатів; гнучкість і доступність для широкого обговорення; прозорість і проактивність у подоланні конфлікту інтересів. Наголошено, що окремі елементи механізму існують нині і можуть розкрити свій потенціал шляхом інтеграції в ОПМ.

У методологічному плані на відміну від альтернативних організаційно-правових механізмів запропоновано до складу механізму включати не лише стандартні елементи (мета, принципи, завдання, перелік суб'єктів, засоби досягнення мети, очікувані результати), а також такі елементи, як нормативно-правові засади і підсистему контролю. Кожен з елементів описано та деталізовано.

Метою Механізму визначено забезпечення всеохоплюючої безпеки судової влади для підтримання її нормального функціонування за стандартних та кризових умов і дотримання міжнародних стандартів судоустрою та правосуддя для неперервного і повного здійснення правосуддя та судового захисту прав людини і вирішення соціальних конфліктів, встановлення верховенства права і справедливого суду.

Доцільність створення спеціального контрольного контуру обґрунтовано необхідністю досягнення єдності у сприйнятті ідеї безпеки судової влади усіма суб'єктами; важливістю узгодженості дій для ефективної протидії загрозам; необхідністю встановлення «єдиноначальства» у питаннях безпеки судової влади; важливості контролю за діяльністю кожного суб'єкта у складній системі забезпечення безпеки судової влади, оскільки недоліки у реагуванні на загрози на рівні одного суб'єкта можуть негативним чином вплинути на ефективність реагування в цілій системі; доцільністю забезпечення гнучкості механізму, тобто уведення потенціалу до зміни мети, завдань, принципів у відповідності до нових загроз, що можуть проявитись в майбутньому. Отже, для забезпечення контролю за функціонуванням і вдосконаленням Механізму запропоновано утворення Постійної комісії Вищої ради

¹ кафедра судоустрою, прокуратури та адвокатури, ЗВО «Львівський університет бізнесу та права», <https://orcid.org/0000-0003-2801-0609>

правосуддя з питань безпеки судової влади. Предметом діяльності Комісії запропоновано вважати організаційну підтримку і правотворчу діяльність щодо реалізації організаційно-правового механізму забезпечення безпеки судової влади; забезпечення комунікації, підтримку співпраці та вирішення дискусійних питань стосовно запровадження механізму між різними суб'єктами судової влади та системи правосуддя; аналіз стану безпеки судової влади та підготовку рекомендацій щодо удосконалення засобів і заходів для її ефективнішого та економнішого забезпечення.

Ключові слова: організаційно-правовий механізм, безпека судової влади, управлінський механізм, правове регулювання, контрольний контур.

Justification of the unified organizational and legal mechanism for ensuring the security of the judiciary

Abstract. It was emphasized that for the full-fledged development of the system of ensuring the security of the judiciary, the issue of developing a unified organizational and legal mechanism has become urgent. It was established that the organizational and legal mechanism synthesizes the best aspects of the management mechanism and the mechanism of legal regulation, which allows solving complex, multifaceted and interdisciplinary problems of the judiciary and judicial power. The advantages of knowledge systematization in the form of OPM, which include a high level of abstraction of tasks, procedures and performers, are summarized and detailed; simplicity and visibility of the way to achieve the given expected results; flexibility and availability for broad discussion; transparency and proactivity in overcoming conflicts of interest. It was emphasized that certain elements of the mechanism exist now and can reveal their potential through integration into the OPM.

From a methodological point of view, in contrast to alternative organizational and legal mechanisms, it is proposed to include not only standard elements (goal, principles, tasks, list of subjects, means of achieving the goal, expected results) in the composition of the mechanism, but also such elements as regulatory and legal principles and control subsystem. Each of the elements is described and detailed.

The purpose of the Mechanism is to ensure the comprehensive security of the judiciary to maintain its normal functioning under standard and crisis conditions and to comply with international standards of the judiciary and justice for the continuous and full implementation of justice and judicial protection of human rights and the resolution of social conflicts, establishing the rule of law and a fair trial.

The feasibility of creating a special control circuit is justified by the need to achieve unity in the perception of the idea of judicial security by all subjects; the importance of coordination of actions for effective countermeasures against threats; the need to establish "single leadership" in matters of security of the judiciary; the importance of monitoring the activities of each subject in the complex system of ensuring the security of the judiciary, since deficiencies in responding to threats at the level of one subject can negatively affect the effectiveness of the response in the entire system; the expediency of ensuring the flexibility of the mechanism, that is, introducing the potential to change the goal, tasks, principles in accordance with new threats that may appear in the future. Therefore, in order to ensure control over the functioning and improvement of the Mechanism, the formation of the Standing Commission of the Supreme Council of Justice on issues of judicial security is proposed. The subject of the Commission's activity is proposed to be organizational support and law-making activities regarding the implementation of the organizational and legal mechanism for ensuring the security of the judiciary; ensuring communication, supporting cooperation and resolving controversial issues regarding the implementation of the mechanism between various subjects of the judiciary and the justice system; analysis of the state of security of the judiciary and the preparation of

recommendations for the improvement of means and measures for its more efficient and economical provision.

Key words: organizational and legal mechanism, security of judiciary, management mechanism, legal regulation, control circuit.

Вступ

Наявна на сьогоднішній день Стратегія розвитку Служби судової охорони та її нормативне підґрунтя у вигляді положень Закону України «Про судоустрій і статус суддів» свідчить про те, що без перегляду нормативно-правових і організаційних засад безпека судової влади надалі залишиться фізичною безпекою.

Цим дослідженням ми маємо на меті довести, що обмеження уявлень про безпеку судової влади фізичною безпекою суддів та приміщень суду суттєво звужує потенціал забезпечення незалежності судової влади, а також захисту від загроз, що безпосередньо не стосуються фізичних аспектів безпеки.

Питання комплексної безпеки судової влади та організаційних аспектів її забезпечення займались Баран А., Комзюк В.Т., Корчевна Л. О., Короленко І. М., Косткіна Ю. О., Пророченко В. В., Росоляк О., Сенченко Н. М. Метою цієї статті є обґрунтувати єдиний організаційно-правового механізму забезпечення безпеки судової влади.

Результати

Згідно існуючих наукових уявлень, організаційно-правовий механізм є різновидом управлінського механізму], який становить систему знань про нормативно-правові засади, мету і способи її досягнення, залучених суб'єктів та очікувані результати. На нашу думку, організаційно-правовий механізм (далі – ОПМ) синтезує кращі сторони управлінського механізму і механізму правового регулювання, що дозволяє вирішити складні, різнопланові та інтердисциплінарні проблеми судоустрою і судової влади.

Основними перевагами систематизації знань у вигляді ОПМ є:

1. Високий рівень абстракції завдань, процедур і виконавців. ОПМ по суті є документом стратегічного характеру, який описує бажаний стан системи – об'єкта регулювання. При цьому, на відміну від документу стратегічного характеру, виявляються чітко визначеними суттєві ланки, від яких залежить досягнення очікуваних результатів, тоді як конкретизація заходів і засобів досягнення таких результатів може відбутись згодом на етапі нормотворчої і організаційної діяльності.

2. Простота і наочність шляху досягнення заданих очікуваних результатів. ОПМ дозволяє встановити чітку траєкторію від поставленої мети через суб'єктів та їх повноваження до очікуваних результатів, що до певної міри може спростити аргументацію на користь подальшого запровадження механізму у право і правозастосовну діяльність.

3. Гнучкість і доступність для широкого обговорення. На відміну від більш деталізованої стратегії або плану діяльності, обговорення ОПМ не займає надто багато часу, а внесення змін до його проекту є порівняно простішим.

4. Прозорість і проактивність у подоланні конфлікту інтересів. Відображення у ОПМ основних суб'єктів, повноважень і способів досягнення очікуваних результатів дозволяє ще на етапі планування усунути можливі конфлікти як між суб'єктами, так і між завданнями, інструментами чи очікуваними результатами.

Обґрунтовуючи новизну та доцільність утворення єдиного організаційно-правового механізму забезпечення безпеки судової влади (далі – Механізм) слід підкреслити, що розрізнені елементи механізму забезпечення безпеки судової влади існують вже нині. Пропонований Механізм включатиме такі основні елементи: а) мета; б) нормативно-правові засади; в) принципи; г) завдання; д) перелік суб'єктів; е) засоби

досягнення мети; є) очікувані результати; ж) підсистему контролю. Розглянемо ці елементи докладніше.

Мета механізму має бути пов'язана з розширенням та поглибленням засобів протидії загрозам безпеці судової влади. Під розширенням тут ми маємо на увазі збільшення кількості завдань, пов'язаних із безпекою судової влади від суто фізичної безпеки до всеохоплюючої, тотальної безпеки. Під поглибленням – відхід від традиційної моделі усунення наслідків реалізації загрози до моделі усунення причини такої загрози. Отже, ми можемо сформулювати мету Механізму таким чином: «забезпечення всеохоплюючої безпеки судової влади для підтримання її нормального функціонування за стандартних та кризових умов і дотримання міжнародних стандартів судоустрою та правосуддя для неперервного і повного здійснення правосуддя та судового захисту прав людини і вирішення соціальних конфліктів, встановлення верховенства права і справедливого суду».

Мета повинна бути деталізована у конкретних завданнях, що у свою чергу матимуть зв'язок з очікуваними результатами. В управлінському механізмі завдання формалізуються на основі мети та принципів механізму. Разом з тим, оскільки ми розглядаємо організаційний і правовий механізм, а не лише організаційний як різновид управлінського, завдання повинні базуватись на чітких нормативно-правових засадах.

Нормативно-правовими засадами Механізму слід визначити:

- Конституцію та закони України («Про судоустрій і статус суддів», «Про Вищу раду правосуддя», «Про Вищий антикорупційний суд»), у яких закріплені засади організації судової влади та системи правосуддя, встановлено гарантії безпеки судової влади і статус органів, котрі діють для забезпечення безпеки судової влади;
- міжнародні стандарти судоустрою та правосуддя, у яких наведено рекомендації для удосконалення правового та організаційного забезпечення різних аспектів функціонування судової влади, у тому числі її безпеки для встановлення незалежності, справедливості та прозорості і зміцнення демократії у країні;
- норми матеріального та процесуального права, які: а) закріплюють гарантії безпеки судової влади і встановлюють відповідальність за їх порушення; б) урегульовують питання забезпечення безпеки судової влади у рамках судового процесу;
- підзаконні нормативні акти, якими урегульовано, зокрема, функціонування Служби судової охорони, порядок організації роботи судів під час пандемії та карантинних обмежень, реалізацію окремих заходів зі зміцнення безпеки судів та забезпечення безпеки суду.

До принципів Механізму віднесемо:

- верховенство права, законність і відповідність міжнародним угодам, ратифікованим Україною, міжнародним стандартам судоустрою та правосуддя і практиці Європейського суду з прав людини;
- зміцнення судової влади, її незалежності, повноцінності та авторитету;
- правової, політичної і фінансової підтримки суспільного визнання цінності безпеки судової влади;
- оптимального поширення заходів щодо безпеки судової влади у часі і просторі;
- невідкладності у реагуванні на загрози безпеці судової влади з урахуванням їх пріоритетності;
- широкого залучення усіх зацікавлених сторін для вирішення проблем безпеки судової влади і надання для цього необхідних засобів та повноважень.

З урахуванням окресленої мети, нормативно-правових засад і принципів ми можемо встановити наступні завдання Механізму.

- покращення фінансового, матеріального, кадрового, техніко-технологічного забезпечення;
- розширення і гармонізація повноважень органів судової влади і системи правосуддя щодо забезпечення безпеки судової влади;
- забезпечення системного підходу для встановлення оптимального кола загроз, які мають бути охоплені процедурами виявлення, попередження і мінімізації негативних наслідків у випадку настання;
- підвищення ефективності протидії загрозам безпеці судової влади на основі синерійного ефекту за рахунок чіткої деталізації повноважень суб'єктів та шляхів їх взаємодії;
- розвиток освітнього, наукового та експертного компоненту, що дозволить популяризувати науковий напрямок безпекознавства у сфері судоустрою та правосуддя і утворити наукові підстави для якісних, ефективних та низькозатратних процедур забезпечення безпеки;
- розвиток багатосторонніх комунікацій, що є необхідною умовою ефективного розв'язання завдань, які виникають у контексті вирішення міждисциплінарної організаційно-правової проблеми;
- поширення знань щодо безпеки судової влади серед усіх зацікавлених сторін;
- міжнародна співпраця і обмін досвідом;
- посилення відповідальності і забезпечення її невідворотності щодо суб'єктів, чії дії утворюють, посилюють або сприяють реалізації загроз безпеці судової влади;
- посилення контролю з боку відповідальних суб'єктів за явними та прихованими процесами, що відбуваються у сфері безпеки судової влади.

Щодо суб'єктів Механізму відзначимо наступне. Загрози судовій владі переважно мають комплексний характер і не можуть бути у повній мірі попереджені зусиллями лише однієї з ланок. Вкрай важливим є забезпечення узгодженої роботи як усередині системи правосуддя, так і підтримка міжсистемних зв'язків, оскільки окремі повноваження покладені на органи поліції, прокуратури, Служби безпеки України та інші. Таким чином, ми можемо виокремити чотири групи суб'єктів Механізму.

Перша група включає суддів, їх помічників, голів суду, керівника і працівників апарату. Ключова роль суб'єктів цієї групи полягає у безпосередньому протистоянні загрози у разі її настання. Суб'єкти першої групи повинні пройти належне навчання і підготовку для того, щоб бути спроможними діяти у кризових ситуаціях, вчасно виявляти і повідомляти інших суб'єктів про можливі загрози безпеці судової влади. Для цих суб'єктів має бути повністю реалізований принцип доступності засобів безпеки.

Друга група включає органи системи правосуддя (за винятком Служби судової охорони), які здійснюють організаційне забезпечення безпеки судової влади, моніторинг виникнення загроз та стратегічне планування діяльності з запобігання загроз і мінімізації їх наслідків.

Третя група включає тільки одного суб'єкта – Службу судової охорони, яка у межах своєї компетенції прогнозує, виявляє загрози і здійснює невідкладні заходи з реагування.

До четвертої групи належать суб'єкти, які своїми діями можуть опосередковано впливати на безпеку судової влади – парламент, уряд, громадські організації, міжнародні партнери.

Основними інструментами для реалізації поставлених завдань мають стати розширені повноваження суб'єктів системи правосуддя, а також покладені на них обов'язки щодо забезпечення безпеки судової влади. У доповнення до цих інструментів правового характеру слід передбачити заходи організаційного характеру, до яких можемо віднести:

- збільшення фінансування;
- започаткування підготовки фахівців та проведення комплексних наукових досліджень з питань правового, організаційного, фінансового і техніко-технологічного забезпечення безпеки судової влади;
- утворення каналів для поширення знань у суспільстві щодо безпеки судової влади та її впливу на вирішення правових конфліктів на засадах незалежності і справедливого суду;
- розвиток комунікацій між різними ланками забезпечення безпеки судової влади для спільного виконання поставлених завдань;
- утворення можливостей для міжнародної співпраці, обміну досвідом і способами забезпечення безпеки судової влади;
- забезпечення належного опрацювання правоохоронними органами у рамках компетенції випадків утворення і реалізації загроз безпеці судової влади і неухильне притягнення винних осіб до відповідальності без огляду на політичні аспекти справи;
- утворення контролюючої підсистеми для досягнення холистичного ефекту механізму.

Від запровадження Механізму слід очікувати таких результатів:

1. Покращення фінансування заходів, пов'язаних із забезпеченням безпеки судової влади за різними напрямками.
2. Посилення спроможності органів системи правосуддя до узгодженого та комплексного забезпечення безпеки судової влади у межах своєї компетентності та на засадах співпраці для вирішення складних проблем.
3. Подолання перешкод для нормального функціонування судової влади у кризових умовах, включаючи сучасні умови пандемії та майбутні загрози.
4. Реалізацію міжсудових, міжгалузевих, міжінстанційних та міжнародних програм обміну досвідом щодо проблем безпеки судової влади для встановлення єдиного високого рівня безпеки судової влади в усіх судах країни і країн-партнерів.
5. Утворення нових суб'єктів, що прийматимуть участь у процесах покращення безпеки судової влади, виявлення, протидії і попередження загроз судам, суддям, учасникам процесів та суб'єктам системи правосуддя.
6. Зниження загроз безпеці судової влади у зв'язку з посиленням обізнаності у суспільстві стосовно важливості незалежності судів та суддів і відповідальності за вчинення дій, що є загрозою для судової влади.
7. Укріплення суспільної довіри до судової влади як реально незалежної, оскільки на її діяльність не впливають жодні загрози, які могли б поставити під сумнів незалежність та безсторонність судді під час винесення рішення у справі.

Окремою новацією для пропонованого Механізму можемо запропонувати створення спеціального контрольного контуру. Оскільки, як ми наголошували раніше, функціонування механізму має будуватись на засадах спільної участі усіх суб'єктів у протидії загрозам судовій владі, наявність контрольного контуру обґрунтовується:

- а) необхідністю досягнення єдності у сприйнятті ідеї безпеки судової влади усіма суб'єктами;
- б) важливістю узгодженості дій для ефективної протидії загрозам;
- в) необхідністю встановлення «єдиноначальства» у питаннях безпеки судової влади;
- г) важливості контролю за діяльністю кожного суб'єкта у складній системі забезпечення безпеки судової влади, оскільки недоліки у реагуванні на загрози на рівні одного суб'єкта можуть негативним чином вплинути на ефективність реагування в цілій системі;

д) доцільністю забезпечення гнучкості механізму, тобто уведення потенціалу до зміни мети, завдань, принципів у відповідності до нових загроз, що можуть проявитись в майбутньому.

Вважаємо, що оптимальним рішенням для забезпечення контролю за функціонуванням і вдосконаленням Механізму, а також, на перших порах щодо його запровадження і ефективності функціонування могло б стати утворення Постійної комісії Вищої ради правосуддя з питань безпеки судової влади.

Комзюк В.Т. акцентує на тому, що закріплений у Конституції України та чинному законодавстві правовий статус Вищої ради правосуддя обґрунтовується представництвом у ній інтересів усіх органів державної влади, у тому числі виконавчих, і природою здійснюваних нею функцій - державного управління у сфері формування суддівського корпусу, участі в адмініструванні судів, дисциплінарної відповідальності суддів і прокурорів, що належить до публічних завдань держави [1]. Саме тому, такі завдання як забезпечення незалежності судової влади, її функціонування на засадах відповідальності, підзвітності перед суспільством, формування добросовісного та високопрофесійного корпусу суддів, додержання норм Конституції і законів України, а також професійної етики в діяльності суддів і прокурорів і визначають, що Вища рада правосуддя займає особливе місце в системі органів державної влади.

Росоляк, О. вказує на те, що український законодавець урахував кращі європейські практики і стандарти в комплексному врегулюванні питань правового статусу Вищої ради правосуддя, а саме: незалежність від інших гілок влади [2, С. 69]. Л. О. Корчевна, І. М. Короленко вважають, що проблема забезпечення незалежності судів і суддів в Україні має значно більше складових елементів, ніж це здається на перший погляд. Особливе місце в незалежності судової влади відіграють гарантії незалежності кожного окремого судді та унеможливлення впливу на них з боку інших посадових осіб або гілок державної влади. Зарубіжний досвід забезпечення незалежності судової влади свідчить, що найбільш ефективними в інституційному плані виявляються спеціально створені незалежні органи суддівського самоврядування, які володіють основним обсягом повноважень щодо добору суддівських кадрів, притягнення їх до відповідальності, переведення до інших судів, звільнення, матеріального та фінансового забезпечення [3].

Сенченко Н. М., Пророченко В. В. аналізуючи статус ВРП наголосили, що Виконання завдань, які охоплює функція організаційного забезпечення діяльності судів відповідно до вимог закону, у жодному разі не повинно здійснюватися зі шкодою принципу самостійності судів, незалежності та підлеглості тільки закону суддів і представників народу, котрі беруть участь у здійсненні правосуддя. Сутністю цієї функції є сприяння судам у належному здійсненні ними своїх повноважень, котрими вони наділені як органи судової влади, особливо повноважень у здійсненні правосуддя [4, С. 70].

Розширення повноважень ВРП призвело до поглиблення її взаємодії з іншими органами влади, зокрема, Верховною Радою України, Президентом України, Генеральним прокурором України, органами суддівського самоврядування тощо, що, своєю чергою, закріпило позиції даного органу в системі стримувань і противаг [5, С. 145].

Баран А. безперечним вважає той факт, що ВРП повинна мати реальну можливість впливати на процес регламентації та нормативного врегулювання правовідносин щодо забезпечення незалежності суддів та авторитету правосуддя, адже саме ВРП в результаті своєї практичної діяльності бачить всі прогалини та недоліки законодавства у цій сфері [6, С. 40].

Функціонування постійних комісій ВРП недостатньо широко досліджено науковцями. Однак ці органи відіграють важливу роль у виконанні ВРП своїх функцій. На сьогоднішній день функціонує дві постійні комісії – Постійна комісія Вищої ради

правосуддя з підготовки щорічної доповіді про стан забезпечення незалежності суддів в Україні та Постійна комісія Вищої ради правосуддя з питань Єдиної судової інформаційно-телекомунікаційної системи [7]. Ці комісії утворені на підставі ч. 6 ст. 26 Закону України «Про Вищу раду правосуддя» і Положення про комісії Вищої ради правосуддя.

Згідно ч. 3 Положення, постійні комісії утворюються для реалізації повноважень тривалого характеру, а предмет її діяльності визначається рішенням Ради про її створення. Комісії ВРП наділені спеціальними повноваженнями, зокрема щодо:

- безоплатного одержання інформації, документів і матеріалів з низки джерел;
- залучення широкого кола членів до створених робочих груп для вивчення окремих питань у межах компетенції;
- використання інформаційних баз державних органів.

Права та обов'язки членів комісії включають ознайомлення з матеріалами, висловлення позиції під час засідання комісії, залучення працівників секретаріату ВРП для підготовки питань для розгляду на комісії, ініціацію скликання комісії, підготовку проектів рішення комісії, участь у прийнятті рішення шляхом голосування, забезпечення виконання рішень комісії.

Прийняті комісією висновки є обов'язковими для розгляду Радою під час опрацювання відповідного питання.

Отже, для утворення Постійної комісії Вищої ради правосуддя з питань безпеки судової влади пропонуємо:

1. Прийняти Рішення ВРП «Про утворення Постійної комісії Вищої ради правосуддя з питань Єдиної судової інформаційно-телекомунікаційної системи».
2. Предметом діяльності Комісії встановити:
 - організаційну підтримку і правотворчу діяльність щодо реалізації організаційно-правового механізму забезпечення безпеки судової влади;
 - забезпечення комунікації, підтримку співпраці та вирішення дискусійних питань стосовно запровадження механізму між різними суб'єктами судової влади та системи правосуддя;
 - аналіз стану безпеки судової влади та підготовку рекомендацій щодо удосконалення засобів і заходів для її ефективнішого та економнішого забезпечення.
3. Включити у Комісію (за згодою) представників від ВРП, ВККС України, ДСА України, НШС України, ССО, Верховного Суду, апеляційних та місцевих судів, Генеральної прокуратури України, Служби безпеки України та інших органів державної влади.

Висновки

Запропоновані рекомендації не можуть претендувати на всеохопність. У цій роботі ми неодноразово наголошували на еволюційній природі та стохастичному характері загроз безпеці судової влади. Разом з тим, окреслені рекомендації мають чітку сферу застосування, а також не вимагають надмірних бюджетних витрат. Вони скеровані на більш повну реалізацію вже існуючого потенціалу безпеки.

Ми переконані, що тільки той суд, для якого створені повністю безпечні умови функціонування, може бути справедливим, захищати права і свободи без оглядки на незаконні побажання, вказівки, тиск з боку третіх осіб, підтримувати правопорядок в державі та правосвідомість громадян. Сподіваємось, що викладене дослідження сприятиме встановленню високого рівня безпеки судової влади в Україні, що стане предметом захоплення у країнах Європейського союзу та наблизить Україну до європейської інтеграції.

Список використаних джерел

1. Комзюк В.Т. Окремі питання правового статусу Вищої ради правосуддя. URL: <http://www.lsej.org.ua/index.php/ostannij-vipusk/2-uncategorised/144-11-2021>
2. Росоляк, О. Правовий статус вищої ради правосуддя в Україні та зарубіжних країнах: порівняльно-правовий аспект. South Ukrainian Law Journal. (2019). 1. 65-69. 10.32850/sulj.2019.4.1.14.
3. Корчевна Л. О., І. М. Короленко. Створення вищої ради правосуддя України в контексті посилення незалежності судової влади. URL: Вісник Одеського національного університету. Правознавство. URL: <http://heraldlaw.onu.edu.ua/article/view/185924>
4. Сенченко Н. М., Пророченко В. В. Вища рада правосуддя як орган, що здійснює забезпечення діяльності судів в Україні. Право і суспільство. URL: http://pravoisuspilstvo.org.ua/archive/2019/3_2019/part_1/14.pdf
5. Косткіна Ю. О. Взаємодія Вищої ради правосуддя з органами державної влади, органами суддівського самоврядування та іншими суб'єктами права. Вісник кримінального судочинства. 2016. № 4. С. 139-146.
6. Баран А. Повноваження Вищої ради правосуддя щодо забезпечення незалежності суддів та авторитету правосуддя. Вісник Національного університету "Львівська політехніка". Серія: Юридичні науки. Львів : Видавництво Львівської політехніки, 2020. Том 7. № 2. С. 33–41.
7. Комісії Вищої ради правосуддя. URL: <https://hcj.gov.ua/page/komisiyi-vyshchoyi-rady-pravosuddya>